

Искамъ да го видя!

*Царѣтъ срѣдѣ гѣмжило отъ народѣ се движи,
сѣсъ усмивка на уста, забравилѣ грижи.*

*И срѣдѣ всички, скромничка жена, изпита,
а до нея синѣ ѝ малѣкъ, който пита:*

*„Казвай, казвай, близо ли е царѣтъ мамо,
подигни ме, искамъ да го зѣрна само.*

*Никога не сѣмѣ го виждалѣ, какѣ изглежда,
искамъ да го видя!“ — тѣй синѣтъ нарежда.*

*Майката погалва рожба си любима,
нѣжно го прегръща, на рѣце го взима.*

*Той пѣкъ плѣска сѣсъ рѣце, високо вика,
като птичка мила нѣжно чурулика:*

*„Ей го, ей го, мамо! Той край насѣ минава,
и на много, мамо, той рѣжа подава“.*

Йорд. п. Илиевъ

Спасенъ по чудо

Бучи и стене буря... Вѣтрѣтъ сѣ вой се носи изъ полето, смила снѣга и сѣ вихрѣ го върти. Тежкѣ на пѣтника въ такова време... Всички пѣтища сѣ засипани, по полето бѣсно се носи вихрушка, която засипва очитѣ, пронизва тѣлото и като сѣ игли боде лицето.

По голѣмия пѣтъ отъ околийския градъ Н. вървѣше младѣ пѣтникѣ, облѣченѣ въ овчи кожухѣ и сѣ платнена торба на гърба. Въпрѣки разигралата се буря, той смѣло и бодро крачеше напредѣ сѣ пълна надежда, че вечерѣта ще бѣде въ селото си, въ бащината топла кѣща,